

Mihai Buzea

Pădurea Vrăjitoarei Miei

cu ilustrații de Ioana Pârvan

editura **Frontiera**

CUPRINS

Fetița-licornă	9
Regele Pescar	14
Stejarul Mămică	21
Ciupercile au voie	25
Frații Scoruși	30
Perla de Vrăjitoare	37
După melci	44
Pisica versus Pisicone	51
Stejarul care nu mai poate să respire	58
Rodul-pământului	64
Alunii Veseli	71
Troscotii Japonezi	79
Coțofenele nu mint, ba da	85
Motanul din Cracovia	92
Liga lederii	100
Scoica de Vrăjitoare	107

FETIȚA-LICORNĂ

După ce intrară în Pădure și trecură de Urzici, Tati o coborî pe Pisicone din cârcă și o întrebă:

- Unde mergem azi?
- La Stejarul Mămică!
- Nu vreau la Stejarul Mămică, că acolo nu-i băncuță.
- Și atunci unde să mergem, Tati?
- La băncuță.
- Nu-mi place la băncuță, că-s gunoaie!
- Sunt gunoaie în coșul de gunoi, ce vină am eu?!
- N-am cu cine vorbi!
- Hai, că poate găsim Pisica. O să vorbești cu ea, dac-o găsim.
- Niciodată n-o găsim!
- Uite, mâine mergem unde vrei tu! Azi la băncuță, mâine alegi tu, bine?
- Bine, Tati! Da' pe urmă jucăm *cache-cache*?
- Jucăm. Hai!

Când ajunseră la băncuță, Tati se așeză cu un oftat gras, scoase din rucsăcel cartea, ochelarii și sticla de apă și îi zise lui Pisicone:

- Să te joci pe-aici, prin preajmă, să nu te scap din ochi!
 - Eu nu mă joc, Tati! Sunt mare.
 - Dar ce faci?
 - Mă plimb, așa, ca fetițele mari.
 - Bine, dar să te văd, să nu-mi dispari, da?
 - Nu-ți dispar, Tati! Ce sunt eu, dispăruții?!
- spuse Pisicone, cu felul ei de-a vorbi într-o limbă un pic inventată.
- Și să cânti mereu, ca să te-aud!
 - O să cânt, Tati, dar încet, că aici e liniște.

Tati începu să citească din cărticica lui, iar Pisicone se plimbă o vreme pe potecă, apoi se băgă în tufișuri, cu grijă să nu facă zgomot. Se uită după Pistică, chiar dacă știa că n-o s-o vadă, și n-o văzu. Dar se lăsă pe vine și începu să șoptească:

– *Bonjour!*

Ilecșii nu spuseră nimic.

– *Bonjour!* Vreți să vorbim? Pe mine mă cheamă Pisicone.

Ei tot nu spuseră nimic, deși o auziseră.

– Eu nu sunt rea. Sunt bună.

Cel mai mic îi răspunse cu voce mică:

– Ce ești tu?

– Sunt o fetiță-licornă.

– Și de ce vorbești cu noi?

– Eu vorbesc cu toată lumea.

– Cum de poți vorbi cu noi? întrebă fratele mai mare.

– Pentru că sunt o fetiță-licornă. Pot vorbi cu toată lumea.

– N-o să ne faci rău? întrebă Ilexul Mămică.

– Eu nu fac rău nimănui. Doar vorbesc.

– N-o să ne rupi frunzele? întrebă Ilexul Tătic.

– De ce să vi le rup?

– Așa fac copiii, răspunseră Ilecșii. Ne rup frunzele, le bagă-n gură și le mestecă. Și pe urmă li se face rău, vomită și sunt duși la spital, iar a doua zi vin părinții, ne taie de la rădăcină și ne aruncă la gunoi.

– Frunzele voastre nu sunt de mâncare.

– Nu, răspunse cel mai mic dintre Ilecși, dar copiii fac concurs. Să vadă dacă ne pot mesteca frunzele fără să se înțepe în ghimpi.

– Și pot?

– Pot, cum să nu poată, răspunse Ilexul Mămică. Ghimpii noștri sunt moi și rari.

– Îmi dați voie să vă mângâi?

– Dar de ce vrei să ne mângâi? întrebă Ilexul Tătic.

– Ca să vă simt.

Ilecșii foșniră o vreme între ei, pe limba ilecșilor, apoi fratele mai mare îi spuse lui Pisicone:

– Poți să mă mângâi pe mine, dacă vrei. Eu sunt mai mare și mai curajos.

Pisicone atinse cu grijă una dintre frunzele fratelui mai mare. Apoi o mângâie în lungul nervurii și în cele din urmă îi încercă ascuțimea ghimpilor. Erau, într-adevăr, moi și rari. Pisicone prinse încredere.

– E ca o piele de om, doar că mai rece. Sau ca un botic de cățel, dar uscat.

– Mănuțele tale sunt ca o frunză de ilex, spuse fratele mai mare. Doar că-s foarte calde, aproape fierbinți.

– Nu sunt fierbinți! protestă Pisicone.

– Așa ni se par nouă, că stăm la umbră, explică Ilexul Mămică.

– De ce stați la umbră?

– Aici creștem noi, spuse Ilexul Tătic. Locurile de la soare sunt luate de copacii cei mari. Noi ne-am învățat la umbră. E bine și aici.

– Dar de unde luați lumină, dacă stați mereu la umbră? Nicio plantă nu poate trăi fără lumină, în afară de ciuperci. Așa zice Tati.

– Are dreptate, spuse Ilexul Mămică. Dar noi ne-am descurcat. Când vine iarna și copacii cei mari își pierd frunzele, ajunge și la noi lumină destulă, cât să trecem vara cu bine. De aceea avem noi frunze tot anul.

– Și pinii au! sări Pisicone. Și tisele!

– Păduri de tise nu există, iar noi nu trăim în pădurile de pini, spuse cu mândrie Ilexul Tătic. Numai în cele de stejari, frasini, fagi și arțari. Astea-s țările noastre!

– Țara mea e România. Acolo nu sunt ilecși.

